

החברותא

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 129 בס"ד ערש"ק פר' מטו"מ כ"ד תמוז תש"ס

פנינים יקרים

החלצו מאתכם. דהכלל הוא דישאל עם קדוש צריך להיות רק בה' מבטחם בצאת ישראל למלחמה ולא בחרב וחנית וסוס מוכן למלחמה ושום דבר גשמי וטבעי בלתי אל ה' לבדו עיניהם. וזהו שזירום והזהירם החלצו ר"ל התפשטו והסירו לבבכם מזה שיש אתכם אנשי חיל. ואנשים לצבא התפשטו ממחשבה זו לגמרי רק ויהיו על מדין בבטחון לה' לבדו. (נעם מגדים)

לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה. מי שאינו עושה דבריו חולין, עושה תקונים בכל היוצא מפיו. ויגזר אומר ויקם לו צדיק מושל ביראת אלקים ע"י שמירת הברית והלשון. וזהו מטות שיוכל להטות מדותיו של הקב"ה מדין לרחמים.

וידבר משה אל העם לאמר החלצו מאתכם אנשים ויהיו על מדין לתת נקמת ה' במדין. כי מי שרוצה לעשות מלחמה כשיסמוך על ה' אז בודאי יצליח במלחמה כשלא יתכוון טובות עצמו רק לעשות רצון הקב"ה. והפירוש הוא כך: החלצו מאתכם שלא ילחמו להנאת עצמם אז בודאי יהיו על מדין ויצליחו כשיתכוונו לתת נקמת ה' במדין ולא בהנאת עצמם. (קדושת לוי)

כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולתיך והוא לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה ובכח זה שהלכתם בארץ לא זרועה הנה בזה נעשו ישראל קדש לה' שאכלו לחם מן השמים... (אדרת אליהו)

הלא מעתה קראת לי אבי אלוף נעורי אתה (הפטרת מסעי)... גם ידוע שהטעם שמועלת תשובה לישראל הוא משום דלישראל יש להם דין בנים ואב שמחל על כבודו כבודו מחול אבל אוה"ע שיש להם דין עבדים אין כבודו מחול וז"ש הלא מעתה היא התשובה ר"ל מכח התשובה קראת לי אבי אתה שיש לך דין בנים.

וידבר משה אל ראשי המטות - זה הדבר אשר צוה ה'. דרשו חז"ל זה הדבר שהוא דרגת אספקלריא המאירה להבנת הענין אנו מוצאים התעלות דרגת משה מדרגת כל הנביאים כי חז"ל אמרו בריש אבות בלשון משה קבל תורה מסיני ולא אמרו בסיני מרומם בזה כי דרגתו שהיה עניו מכל אדם שעל פני האדמה קבל מהר סיני שראה כי הקב"ה בחר בהר סיני שהוא הר הנמוך משאר ההרים להעיר כי התורה נמשלת למים שיוורדים ממקום גבוה למקום נמוך כי דברי תורה אין מתקבלים אלא במי שהוא שפל בעיניו וכו'. וכן בענין הפרת נדרים כמו שאחז"ל היתר נדרים פורחים באויר ואין להם על מה שיסמכו ולא בקבלה והוא בחינת משה שאמר ונחנו מה. וכו' (בית אברהם)

היתר נדרים פורחין באויר והענין הוא כי צריך להבין היתר נדרים שיהי' כח ביד האדם לבטל דברי חברו. והנראה בזה כי כשהאדם מוציא דיבור בפיו עושה רושם למעלה ואפילו המחשבה של אדם פורחות לעילא ועושה רושם לכן אם נדר על איזה ענין לא יוכל לבטל את דבריו כי מבטל הרושם שלמעלה של אותו הדיבור ויוכל ח"ו לבא לידי חזק. אך הצדיק שהדיבור שלו הוא למעלה אפילו ממחשבה של פשוטי עם הוא מושל על הדיבור של פחות ערכו לבטלו... לכן יש כח ביד הצדיק לבטל גזירות רעות כמו דאיתא הקב"ה גוזר צדיק מבטלה וכו'.

זה הדבר אשר צוה ה'... זה הוא היסוד והדבר הוא המלכות ועל זה אמר אשר צוה ה' היינו שציוה ה' לכל אדם קודם עשיית המצוה לומר הייחוד בשלמות והיינו איש כי ידור נדר לה' לעשות המצוה לא יאמר סתם לעשות המצוה רק לעשות הייחוד בשלמות. (גנוי יוסף כשם הבעש"ט)

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

129
2

נרשם בס"ז ע"ה ש"ח הרא"ש, כ"ה ניסן תשכ"ז ע"ה הר"ר א' ר' רבנא

באמונה הפשוטה) כולו תקטר כולו קודש. הלא בחינת משיח היא בחינה של כולו קודש אף דברים הנראים לכאורה חול. אשר זהו אמונה פשוטה. ומכיון שהיסוד של הדרך הוא אמונה הרי הוא בבחינת משיח. נמצא שהדרך שהוא יסוד באמונה פשוטה שהוא דרך שכולו קודש הוא דרך שמקרב את ביאת המשיח.

בעצם אין כל חדש תחת השמש הדרך שאנו הולכים בה זהו הדרך שהלכו בה הצדיקים שבכל הדורות זהו הדרך שהלך דוד המלך זהו הדרך שהלך בו רבי עקיבא זהו הדרך שהלך בו רבי שמעון בר יוחאי זהו הדרך שהלך בו האריז"ל ותלמידיו וזהו הדרך שהלך הבעש"ט וממשיכי דרכו. והא דאיתא דספרים הקדושים שבזמן ביאת המשיח תהיה רוח חדשה אין הכוונה לרוח חדשה ממש. (בנגוד לאותם הכותים שיצאו לתרבות רע בכפירה בהשי"ת ובתורותו שביססו גישתם כאלו תהיה רוח חדשה ממש) אין כל חדש בדרך שלנו עיקר החדוש הוא בזה שדברים נשגבים אלו הפך להיות לנחלת הכלל אשר אפילו פשוטי העם יכולים להיות בדרך הזאת. כי בעבר הדרך הזאת היתה דרך צדיקים, ואנשים פשוטים לא היו יכולים להבין את הדרך הנפלאה הזאת וככל שפעמי משיח מתקרבים הדרך הזאת הופכת להיות נחלת הכלל. כולנו מסוגלים ללכת בדרך זו כאשר נזרק לאמונה הפשוטה.

ההולך בדרך הזאת חייב להתאזר בהרבה סבלנות ואורח רוח כי זה העיקר!

בדרך האמונה הפשוטה אין להתפעל משום דבר לא טבעי שקורה בדרך, כי בדרך האמונה הפשוטה אין כל הבדל בין דבר שיש לו הגיון והבנה שכלית לבין דבר שאין לו הגיון והבנה שכלית. הכל היינו הך. אמונה פשוטה איז פשטות (אמונה פשוטה היינו פשטות) ומי שמתפעל מדברים הנראים לא טבעיים ורואה בזה כאלו שהוא דבר מיוחד, בזה הוא מוכיח שאינו חי בדרך האמונה הפשוטה, כי דרך האמונה הפשוטה מקיפה את הכל. ומאחר והכל רבש"ע הרי כמו שפשוט דבר טבעי שיש לו הגיון כך פשוט דבר שאין לו הגיון ולמה להתפעל מדבר הנראה לא טבעי יותר ממה שמתפעל מדבר הנראה טבעי אין זה רק מפני שמכניס את ההרגשה העצמית ואת ההתפעלות מהראיה הטבעית שלו אין דאס נישט אמונה פשוטה (וזה אינו אמונה פשוטה).

כל הדרך הוא דרך של קדושה. כל מה שנעשה בדרך יש בה קרן אור דקדושה מכיון שכל היסוד של הדרך הוא אמונה פשוטה. ומכיון שבדרך אמונה פשוטה מתגלה האלקות בכל המצבים בכל העניינים ובכל האופנים ואין כל הבדל אם עסוקים בדברי קודש אם עסוקים בדברים הנקראים דברי חול עצם העובדא שהכל מאת השי"ת נעשה קדושה אצל ההולך בדרך האמונה הפשוטה.

על ידי הדרך מקרבים את ביאת המשיח והגאולה השלמה כי בחינת משיח היא התפשטות הגשמיות כלומר התפשטות ההשגות. מלעבט אין אמונה פשוטה (וחיים

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

נרשם בס"ז ע"פ שיחת הרא"ש, 'אס' ו' כח נסן תשכ"ז חלק א' ע"ה היל"פ ל' הבנות
האדם נזרק בכל עת בין שני מצבים: הרגשת
הספוק וההנאה לעומת הרגשת סבל ויסורים.
לפעמים נזרק ממצב למצב בצורה נוחה ונסבלת
ולפעמים נזרק ממצב למצב בצורה בלתי נסבלת
המוציאה אותו מתפקוד לבחינת "דומיה". (ע"ש
הכתוב דום לה' והתחולל לו - וידם אהרן וכד')
האדם שנשלט בין שני המצבים הנ"ל מקבל
הגדרה כמצב שלילי ובמיוחד כאשר האדם מגיע
למצב של "שיתוק" שאינו מסוגל להאחו בשום
אחיזה.

כאשר הסיר את ההשפעה השלילית של הרגשת
סבל ויסורים, באופן מעשי הסיר גם את
ההשפעה מהפחד שהאדם נתפס. כי באם יש
הרגשת סבל ויסורים יש על מה לחול הפחד אבל
כאשר אין אחיזה בהרגשת סבל ויסורים על מה
יניח את הפחד? אדרבה הפחד הולך ונעלם
כדברי דוד המלך: אשרי הגבר אשר תיסרונו י-ה
ומתורתך תלמדנו (תהלים צד) הרגשת הסבל
והיסורים הופכת להיות אצלו כחוויה עד כדי כך
שמתואר בשם "אשרי" וממילא הפחד ממנו
וההלאה.

המאבק בין ראית החיובי לראית השלילי הוא
מאבק תמידי והיא תלויה בתפיסה של האדם.
החשיבה של האדם כל כך קובעת עד שאם
האדם נוטה לשלילי בגרמי הספוק והסבל גורם
בכך שאפילו עולם הקדושה בהכרח יעודד את
צעקת הכאב ואת טענת הכפירה, לעומת זאת
אם האדם מטיב לעבוד עם עצמו ולהוציא מהכח
הפנימי אל הפועל טוב לי כי עניתי למען אלמד
חוקיך אזי אפילו הבעל דבר אשר לפתח חטאת
רובץ בעל כרחו יכריז: ה' הוא האלקים אין עוד
מלבדו ובע"כ הבע"ד בעצמו יפרסם את שם ה'
בעולמות.

נ"ב: השיחה הנ"ל נאמרה תוך כדי הליכת הרא"ש להר ציון
וחזרה. ומחמת אריכות השיחה אמרתי לחלקה לפרקים.

ובהגיע האדם למצב שאין לו כל אחיזה נתפס
באיוה פחד מהמציאות. והפחד מקיף את כל
חלקי הבריאה, מפחד מהצל של עצמו, מפחד
מגדולים, מפחד מקטנים. וככל שאין לו אחיזה
הפחד יותר גדל ואין כל נ"מ מי עובר לפניו ומה
עובר עליו. כך שהאדם הנ"ל מסתבך בינו לבין
עצמו בשני מצבים שליליים א. במאבק בין
הרגשת הסיפוק והרגשת הסבל והיסורים. ב.
ככל שהרגשת המצב של סיפוק ויסורים הולך
ונסגר וככל שמגיע יותר למצב של דומיה שאינו
מסוגל לעשות שום דבר מתחזקת המצב השלילי
השני שהוא פחד מהמציאות.

לכאורה נראה כאילו המצב חסר תקוה מצב אחד
גורר וגרר למצב השני והצד השווה שבהם
פלוטר אחד גדול. אמנם באמת אינו כן אף פעם
אין יאוש. און ווען מנעמט זיך העלפט דער
רבש"ע (ומתי שהאדם מקבל על עצמו יש ס"ד).
האדם מסוגל להפוך את הכל משלילי לחיובי עם
קצת מאמץ.

ראשית צריך האדם להחדיר לעצמו את דברי
דוד המלך ע"ה טוב לי כי עוניתי למען אלמד
חוקיך (תהלים קיט). ירבה לשון לעצמו את
הפסוק עד שהפער בין הספוק והנאה לבין

לפני כ-30 שנה כאשר עדיין שמשתי בקודש הייתי נוכח לספור קטן אשר לדעתי כדאי להעלותו על הכתב כי יש בזה משמעות גדולה להבין דרכו והליכות חייו של הרא"ש.

בהיותי בבית הרא"ש הגיע איזה אדמו"ר מאירופה שרצה להכיר את הרא"ש להתרשם ממנו ולשוחח אתו. כשהאדמו"ר הגיע לא היה הרא"ש בבית. האדמו"ר החליט להמתין לו. התישב בסלון (בחדר בו הרא"ש שוהה היום) ליד השולחן. החברים שהיו באותה שעה בבית התלכדו סביבו. (הדרת פניו ענתה בו זקנו יורד על פי מדותיו), האדמו"ר ממשיך לשבת עם שני המעילים אותם לבש בהגיעו למרות שנמצאים כעת בעונת הקיץ. המעיל העליון היה עטור בשולי השרוולים בפסי סמט - כולו אומר כבוד.

באזירה שקטה ורצינית עטינו סביב האדמו"ר כבדוהו בשתיה ומוזנות. (אין אנו מוציאים הגה מיותר מפינו, וכולנו און למשמע דבריו של האדמו"ר) האדמו"ר מצדו מתענין על הרא"ש ועל הליכות חייו. מתוך כך מספר ששמע בחו"ל רבות על הרא"ש, ולכן איותה נפשו להכיר מקרוב את היהודי הנפלא הזה להתרשם ממנו וגם להתיעץ אתו בנושאים מסויימים.

ככל שהרא"ש מתמהמה מלהגיע המתח בינינו עלה חשנו לכבודו של האדמו"ר הממתין. כל דקה הפך להיות כשעה עד שסוף סוף ראינו את הרא"ש בתחילת הרחוב המתקרב לכיוון. רצתי לקראתו ואמרתי לו שזה זמן רב שהאדמו"ר מחכה לו. הרא"ש הקשיב ולא הגיב נכנס לבית דרך הדלת השניה מוריד את המעיל עושה את עניניו ללא לחץ ורק לאחר דקות ארוכות נכנס לחדר היכן שהאדמו"ר ישב כשהכובע שמוט על ראשו ולבוש בחולצה בשרוולים קצרים.

כל מי שהיה ברגע של הפגישה יכול היה להבחין בתמהון של האדמו"ר לבוש הבדים עומד מול הרא"ש בהליכתו הפשוטה בלי מעיל. הרא"ש קיבל את האדמו"ר במאור פנים שאל בשלומו ואס מאכט א יוד. וכשנכנסו לשיחה יותר אישית נשמטנו אחד אחד עד שהרא"ש נשאר כחדר עם האדמו"ר לבד והדלת נסגרה מאחורנו.

לאחר פרק זמן יצא הרא"ש מהחדר לכיוון המטבח להכין לאורח קצת פירות מקולפים (כפי שמוכר לחברים היה מביא ממזרחי פירות שחלקם היו רקובים והיה מוציא מהם את החלק שעדיין ראוי לאכילה מקלף אותם מסדר אותם יפה בצלחת ומכבד בהם את באי הבית) כותב שורות אלו ניצל את ההזדמנות ושאלתיו על פשר ההתנהגות להכנס לאדמו"ר דוקא בלי מעיל כשהוא לבוש חולצה עם שרוולים קצרים. הרא"ש ענה בחטף: ואס מיינסטו אז איך דארף זיך באוויזן וי אזוי הער וויל איך זאל אוסקוקן, איך דארף זאך בוויזן פאר היים וי אזוי איך קוק הויס באמת (מה אתה חושב שאני צריך להראות בפני האדמו"ר כפי שהוא היה רוצה לראות אותי, אני צריך להראות בפני האדמו"ר כפי שאני נראה באמת)... וד"ל

אמר הכותב: ההרגל שלנו לראות את האדמו"רים בתפארתם יוצרת צורך לעטוף את כל הסובב במעטפת של כבוד ורצינות. לכן ראיתי בספור זה מסר ברור שהדרך שלנו הוא דרך הפשטות והתמימות בלי כל מעטפת כלל...

שהשמחה במעונם

הר"ר שלמה ביבס ומשפ' להולדת הבן

הר"ר מרדכי סגל ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הר"ר גדליה סגל ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר ישעיהו גליק ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר יחיאל פרוש ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הר"ר ישעיהו שינברגר ומשפ' לנשוא הנכדה

י"ל ע"י
מסכת החברותא
שד"י 3
טל: 02-9829688
פקס: 02-5325477
תד. 5080
ירושלים 91050